

Въ такава голѣма опасность ние была никогда тая земля положена. Вече въ год. 1806. изгинахъ толкова человекы, когато Турцы-тъ можихъ да допржтъ само отъ Дринъ до Шабець, безъ да докажтъ другы-тъ окружя; а въ год. 1809. сочаше ся пропасть-та на тая земля само что-то бѣше привзълъ непріятель-тъ земли-тъ отъ дѣснахъ странахъ на Морава! Нѣ что е сега было въ сравнение спротивъ първо-то, като ся сега осилихъ Турцы-тъ толкова и станахъ господари на отъ двѣ-тъ страны и само планина-та (Шумадія) бѣше слободна отъ непріятель-тъ. Първый пжтъ ся отърси Кара Георгій отъ Турцы-тъ чрезъ единъ благополученъ бой на Мишарско-то поле добръ, вторый пжтъ пакъ го незабрави честь-та му, та че му ся случи поне една добра влука, че бѣше лѣво-то обрежие на Дринъ недокачено, нѣ и дѣсна-та страна следъ малко врѣмя неостанъ въ ржцѣ-тъ на Турцы-тъ. Сега обаче трѣба той да стои предъ наши-тъ очи по-много, нежели попереди. Сега трѣба той да засведочи онакъ правдинъ, спорѣдъ кож-то бѣше ся като главатаръ на тая земля нарекалъ, сега бы трѣбало да покаже правдины-тъ и преимущества, кои-то е длъженъ да има единъ владѣтель. Обаче за удивление достойно е, както ся сега той въ това последно врѣмя показа; той нито излезе на Дринъ вече нито на Дунавъ-тъ нито пакъ на Моравъ — незнаино истина защо — обаче безъ работъ си приминуваше врѣмя-то часть въ Тополъ, часть въ Бѣлградъ. Нигдѣ ся вече невиджаше, и много Сърбы почти почнахъ да мислятъ вече че е той умрѣлъ.